

บทที่ 9

ทำนองเสียงในวลีและประโยค

การพูดและการสนทนาในเรื่องต่าง ๆ ผู้พูดจะพูดถ้อยความ (utterance) เป็นคำ วลี และประโยค และในการสนทนาบางครั้งประโยคอาจจะมีโครงสร้างเป็นเพียงวลีหรือประโยคที่มีโครงสร้างที่ถูกกลรูปไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์ก็ได้ เพราะในการสนทนาแต่ละครั้งผู้พูดและผู้ฟังได้รู้เนื้อหาและเรื่องราวต่าง ๆ ในการสนทนาแล้ว การละคำบางคำ วลีบางวลี หรือข้อความบางตอนก็ทำให้เข้าใจกันได้

ปัจจัยที่ทำให้ผู้ฟังหรือคู่สนทนาไม่เข้าใจ หรือเข้าใจผู้พูดผิด ผู้พูดพูดอย่างหนึ่ง มีความตั้งใจจะสื่อความอย่างหนึ่ง แต่ผู้ฟังเข้าใจเป็นอีกอย่างหนึ่ง นอกจากความสับสนของข้อความแล้ว ปัญหาหลักในการพูดภาษาอังกฤษที่จะทำให้เกิดการสื่อความหมายเกิดความกำกวม หรือไม่ถูกต้องคือ ทำนองเสียงในคำ วลี และประโยคที่เรียกว่า INTONATION หรือ RHYTHM

ทำนองเสียงมีความสำคัญในการพูดถ้อยความและประโยค เพราะทำนองเสียงเป็น suprasegmental phoneme รูปแบบของทำนองเสียงแบบหนึ่งจะให้ความหมายอย่างหนึ่ง อาทิ การออกเสียงประโยค You are ready. 2 ครั้ง โดยครั้งแรกใช้ระดับเสียงสูง / ↗ / คือ You are ready. ↗ และครั้งที่ 2 ใช้ระดับเสียงลดลงต่ำในคำ ready / ↘ / คือ You are ready. ↘ ความหมายของประโยคแรกจะเป็นคำถาม และประโยคที่ 2 คือ การย้ำถามว่า “คุณเตรียมพร้อมแล้วนะ” ทำนองเสียงยังมีบทบาทอื่น ๆ อีก อาทิ ใช้สื่อความหมายเพื่อแสดงความรู้สึกและอารมณ์ของผู้พูดในการแสดงความประหลาดใจ ความสงสัย ความโกรธ แสดงการตักตวงหมิ่น เยาะเย้ย การตอบคำถาม “Yes” อาจมีทำนองเสียงที่เป็น การตอบรับอย่างมั่นคง ยินดี โดยใช้ระดับเสียง / ↘ / (fall) อาทิ Yes. ↘ แต่เมื่อเวลาตอบรับ Yes อย่างแข็ง ๆ แกรน ๆ แบบขอไปที อาจใช้ระดับเสียงปกติไม่ขึ้นและลงคือ / → / อาทิ Yes. → หรือการตอบ Yes โดยใช้ระดับเสียงสูงมาก / ↗ / (full rise) อาทิ Yes. ↗ เมื่อมีอารมณ์เกิดอาการช็อคหรือไม่เชื่อ หรือพูด Yes ↗ เสียงสูงมาก แทนคำพูดประโยค “I don't believe you've said yes.” การทำทำนองเสียงแบบต่าง ๆ ในการพูด อาจจะ

สัมพันธ์กับอากัปกิริยาหรือลักษณะท่าทางต่าง ๆ อาทิ ขอบตา ชักไหล่ ทำมุมปากตก ยกคิ้ว สายหน้า ฯลฯ ซึ่งเป็นการแสดงอาการที่สื่อความหมาย เรียกว่า paralinguistics หรือ ภาษาที่เกิดจากกิริยาอาการไม่ใช่ภาษาพูด

องค์ประกอบของทำนองเสียง

การพูดถ้อยคำหรือประโยครูปแบบต่างๆ ในภาษาอังกฤษจะมีลักษณะของเสียงเป็นทำนองต่างๆ คล้ายจังหวะของดนตรี ที่ประกอบไปด้วยระดับเสียงปกติ เสียงสูงและเสียงต่ำ (pitch) ตลอดจนท่วงทำนอง การหยุดเสียงภายในคำ วลี และท้ายประโยค (juncture) และการให้ความดังและค่อย (loudness) ในคำต่าง ๆ

ระดับเสียง (pitch) มีความสำคัญในการพูดถ้อยคำและประโยคต่าง ๆ ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับการลงน้ำหนักของคำต่างๆ ในวลีและประโยค ซึ่งเรียกว่า sentence stress การให้น้ำหนักในคำต่าง ๆ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าให้ความดัง หรือทำเสียงค่อยในคำต่าง ๆ (loudness)

การให้น้ำหนักคำต่าง ๆ ในประโยค (loudness, or sentence stress)

การใช้ถ้อยคำหรือประโยคในการสื่อความ อาจเป็นการใช้คำๆ เดียว หรือวลี การตอบคำถาม How did you go to school? ผู้ฟังอาจตอบว่า By bus. หรือ By a bike. หรือตอบทั้งประโยคว่า I went to school by bus. การพูดคำ วลี หรือประโยค จะประกอบไปด้วยคำ 2 ประเภทคือ คำที่มีความหมาย (content words) ซึ่งได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และกริยาวิเศษณ์ กับคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์คือ คำสรรพนาม คำบุพบท คำสันธาน คำนำหน้านาม เป็นต้น

การลงน้ำหนักคำในวลีและประโยค จะขึ้นอยู่กับลีลาการพูดของผู้พูด อารมณ์ของผู้พูด สถานการณ์ในขณะที่กำลังพูดและการให้ความหมายในขณะที่พูด การลงน้ำหนักคำจึงไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวว่าจะต้องลงน้ำหนักที่คำนั้นคำนี้ เพราะบางครั้ง คำที่ไม่มีความสำคัญในประโยค อาทิ เป็นคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ แต่ถ้าในบางสถานการณ์ผู้พูดเห็นว่าสำคัญในขณะที่พูดก็อาจลงน้ำหนักคำนั้น ๆ ได้

แนวทาง หรือเกณฑ์ที่ว่ ๆ ไปในการลงน้ำหนักคำ (sentence stress) มีดังนี้

1. ในลักษณะการสื่อความแบบปกติ เป็นการชี้แจงแสดง-บอกข้อความ รายงาน หรือการถามในลักษณะของการถามแบบธรรมดา ไม่มีการแสดงอารมณ์ ความสงสัย ความเคลือบแคลง ความไม่แน่ใจ ไม่ไว้ใจ คำที่เป็นคำประเภทมีความหมาย (content words) ซึ่งได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ รวมทั้งคำสรรพนามที่ใช้ถาม (Interrogative pronouns) จะมีการให้น้ำหนักคำ ส่วนคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ต่าง ๆ (Form words or function words) จะไม่ต้องให้น้ำหนักคำ

1.1 การลงน้ำหนักคำในวลีชนิด prepositional phrase จะใส่เครื่องหมาย primary stress / ˈ / บนคำที่ถูกลงน้ำหนัก คือ คำนาม

in the afternoon	above the sky
in the box	along the road
in the drawer	after class
on the desk	under the tree
on the sofa	under jacket
on the floor	behind the bush

1.2 การลงน้ำหนักคำในประโยค

1.2.1 ประโยคบอกเล่าและปฏิเสธ (declarative sentences)

The lamp is on the desk.

Ann is writing a letter.

The baby isn't sleeping.

My husband is an English teacher.

The baby is sleeping again.

She is writing to a good friend.

1.2.2 ประโยคคำถามชนิด Content questions

Who's that?

Where is your mother?

What's your name?

When did you come?

What's his telephone number?

What does Mr. Johnson do?

1.2.3 ประโยคคำถามชนิด yes-no questions และ tag-questions?

Does he speak English?

Are the children asleep?

Is the cat playing with a ball?

Did you study Spanish?

You can come tomorrow, can't you?

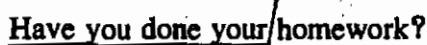
Have you finished that confusing form?

การให้น้ำหนักคำต่างๆ เหล่านี้ เมื่อสัมพันธ์กับระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค ผู้พูดจะต้องขึ้นระดับเสียงสูงที่คำใดคำหนึ่ง ซึ่งเป็นคำที่มีการลงน้ำหนักเสียง และการขึ้นระดับเสียงสูงในการพูดแบบปกติจะขึ้นระดับสูงที่คำท้ายสุด ซึ่งเป็นคำที่ต้องลงน้ำหนักเสียง

Who's talking to?

Have you done your homework?

Are you leaving for Bangkok tomorrow?

The baby is sleeping on the floor.

การให้น้ำหนักคำต่างๆ ในประโยคถ้าเป็นคำหลายพยางค์ จะต้องลงน้ำหนักคำบนพยางค์ที่มีการลงเสียงเน้นหนักบนพยางค์เดิมของคำ (word stressed syllable) เมื่อลงเสียงเน้นหนักในระดับคำ อาทิ vanilla เป็นคำที่ลงเสียงเน้นหนักบนพยางค์ที่ 2 /-nfl-/ ดังนั้นเมื่อคำ vanilla เป็นคำที่ถูกให้น้ำหนักคำ และเป็นคำสุดท้ายจะขึ้นระดับเสียงสูงที่พยางค์ /-nfl-/

I prefer vanilla. →

2. ในลักษณะการสื่อความที่ไม่ปกติ อาทิ เพื่อปฏิเสธข้อความบางตอน หรือเพื่อกำหนดว่าเป็น “คนนี้” ไม่ใช่ “คนนั้น” “วันนี้” ไม่ใช่ “วันนั้น” ฯลฯ จะให้นำนักคำบนคำที่เน้นความหมาย

ตัวอย่าง

2.1 การให้นำนักคำในลักษณะปกติ

I met John/yesterday. ฉันพบจอห์นเมื่อวานนี้

2.2 การเน้นว่าเมื่อวานนี้คนที่พบคือจอห์น ไม่ใช่จิม

I met/John yesterday. →

2.3 การเน้นว่า เมื่อวานฉันพบจอห์นจริง ๆ

I/met John yesterday. →

2.4 การเน้นว่าตัวฉันเองเป็นผู้พบจอห์น ไม่ใช่คนอื่น

Imet John yesterday. →

3. คำกริยา to be และ to do ที่เป็นคำกริยาแท้ เมื่อปรากฏเป็นคำสุดท้ายของประโยคจะให้นำนักคำด้วย และถ้าเป็นคำกริยาช่วย (รวมทั้งคำกริยาช่วยอื่นๆ ด้วย) เมื่อปรากฏเป็นคำสุดท้ายของประโยค ก็จะถูกลบนำนักคำเช่นเดียวกัน

I don't/know where he is. →

I can tell/John who they are. →

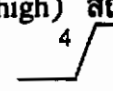
Where's he going to/be? →

I'm sure she will.

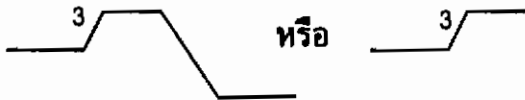
Chris did.

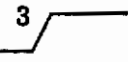
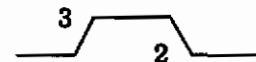
I've heard it is.

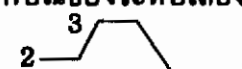
ระดับเสียง (pitch) จะมี 4 ระดับคือ

1. ระดับเสียงสูงมาก (extra high) สัญลักษณ์แทนระดับเสียงสูงมากอาจใช้เลข 4 /⁴/ หรือลากเส้นสูงมากเหนือคำที่เน้น ระดับเสียงสูงมากจะใช้กับคำหรือข้อความ ที่แสดงความประหลาดใจมากๆ หรือ การร้องให้ช่วย อาทิ help ระดับเสียงสูงมากจะไม่สามารถใช้ในการพูดประโยคธรรมดาทั่วๆ ไป

2. ระดับสูง (high) สัญลักษณ์แทนระดับเสียงสูงอาจใช้เลข 3 หรือลากเส้นยกขึ้นจากระดับเสียงกลางๆ ขึ้นไปบนพยางค์ของคำที่ถูกเน้น

3. ระดับกลางหรือระดับปกติ (middle หรือ normal) เป็นระดับของเสียงที่ไม่สูงและไม่ต่ำ ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในการเริ่มพูด ก่อนจะมีการขึ้นระดับเสียงสูงเพื่อเน้นความของคำใดคำหนึ่ง หรือหลายคำในประโยค สัญลักษณ์ของเสียงระดับกลางคือ เลข 2 หรือเส้นที่ลากใต้อักษร 2 หรือ 2

4. ระดับต่ำ (low) เสียงระดับต่ำจะปรากฏในการจบข้อความแต่ละครั้งในประโยค คำสั่ง ประโยคบอกเล่าและประโยคคำถามชนิด content questions สัญลักษณ์ของระดับเสียงต่ำจะใช้เลข 1 หรือเส้นที่ลากใต้อักษรในระดับที่ต่ำกว่าระดับกลาง

หนังสือเล่มนี้จะแสดงทำนองเสียงด้วยการใช้การลากเส้นต่างระดับแทนเสียงระดับต่างๆ เพื่อไม่ให้มีตัวเลขเกะกะ โดยมีสัญลักษณ์การหยุดเสียงท้ายข้อความและประโยคด้วยเครื่องหมายลูกศร แสดงการหยุดเสียง (juncture) โดยใช้ /↗/ แทนระดับเสียงสูงและ /↘/ แสดงการหยุดเสียงด้วยระดับเสียงต่ำ และ /→/ แสดงการหยุดของเสียงด้วยระดับเสียงปกติ

รูปแบบของทำนองเสียง โดยทั่วไปจะมีรูปแบบต่าง ๆ (intonation contours) ดังนี้

1. รูปแบบลง (falling)
2. รูปแบบขึ้น (rising)
3. รูปแบบคงระดับ (mid หรือ middle)
4. รูปแบบขึ้น-ลง (rising-falling)
5. รูปแบบลง-ขึ้น (falling-rising)

การใช้ทำนองเสียงในถ้อยคำและประโยค

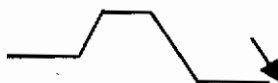
ระดับเสียง (pitch) คือเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ในวลีและประโยค ซึ่งเกิดจากการกระทำของเส้นเสียงที่มีความสั่นสะเทือนมากหรือน้อย อาทิ ในขณะที่ผู้พูดพูดด้วยระดับความถี่สูง เส้นเสียงจะมีการสั่นสะเทือนด้วยความถี่สูง ซึ่งหมายความว่า ผู้พูดกำลังพูดด้วยระดับเสียงสูง (high pitch) แต่ถ้าในขณะที่ผู้พูดพูดด้วยระดับความถี่ต่ำ หมายความว่า เส้นเสียงจะมีการสั่นสะเทือนด้วยความถี่ต่ำ ก็แปลว่า ผู้พูดกำลังพูดด้วยระดับเสียงต่ำ (low pitch) หรือถ้าผู้พูดพูดด้วยระดับความถี่กลาง ๆ เส้นเสียงจะมีการสั่นสะเทือนด้วยความถี่กลาง ๆ ก็หมายความว่าผู้พูดพูดด้วยระดับเสียงกลาง (mid หรือ normal pitch)

ระดับเสียง นอกจากจะมีระดับสูง กลาง และต่ำแล้ว ในการพูดบางครั้งจะมีการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียง อาทิ จากระดับสูงค่อย ๆ เปลี่ยนไปสู่ระดับต่ำ จากระดับกลางไปสู่ระดับที่สูงขึ้น หรือจากระดับต่ำค่อย ๆ เปลี่ยนไปสู่ระดับที่สูงขึ้น

ทำนองเสียงจึงมีรูปแบบต่าง ๆ (intonation contours) ซึ่งประกอบด้วย การลงน้ำหนักคำ ระดับเสียง และการหยุดเสียงท้ายประโยค หรือท้ายข้อความ

1. รูปแบบลง (falling)

รูปแบบลงจะมีลักษณะทำนองเสียงโดยเริ่มต้นด้วยเสียงระดับกลางแล้วขึ้นเสียงระดับสูงในคำที่ถูกลงน้ำหนักคำ และลงสู่ระดับต่ำในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนักจนจบความด้วยสัญลักษณ์ / ↘ / (หยุดเสียงด้วยระดับเสียงต่ำ) จะมีทำนองเสียงโดยใช้สัญลักษณ์ดังนี้

ประโยคที่ใช้รูปแบบลง (falling) ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ
ประโยคคำถามชนิด content questions (ขึ้นต้นประโยคด้วย wh-word) ประโยคคำสั่ง
(command) และประโยคคำถามเสริม (tag question) ที่ผู้ถามรู้คำตอบแล้ว แต่ถาม
เพื่อให้ตอบเห็นด้วย เป็นต้น

ตัวอย่าง ประโยคที่ใช้ทำนองเสียงรูปแบบลง

1. Uncle Henry was hungry.
2. He's going to cash a check.
3. Poor hungry, angry Uncle Henry.
4. Smoking is not permitted.
5. When does the concert begin?
6. Thank you for the cigarette.
7. He used to work in the library.
8. Let's go.
9. Mary is pretty, isn't she?
10. That's not a picture of my mother.

2. รูปแบบขึ้น (rising)

รูปแบบขึ้นจะมีลักษณะทำนองเสียงเริ่มต้นด้วยระดับกลาง แล้วขึ้นเสียงระดับสูงขึ้นในคำที่ถูกลงน้ำหนักคำ และจะอยู่ในระดับสูงจนจบความ โดยใช้สัญลักษณ์การหยุดเสียง / ˀ / ท้ายประโยค ประโยคภาษาอังกฤษที่จะหยุดด้วยทำนองเสียงรูปแบบขึ้น ได้แก่ ประโยคคำถามชนิด yes-no question หรือรูปประโยคที่เป็นบอกเล่าหรือปฏิเสธแต่ทำทำนองเสียงรูปแบบขึ้น เพื่อถาม อาทิ เช่น you are ready? และใช้ในประโยคที่มีคำถามเสริม (tag question) ที่ผู้ถามไม่รู้อะไรเลย ผู้ตอบจะตอบอย่างไรก็ได้

ทำนองเสียงรูปแบบขึ้น จะใช้สัญลักษณ์ดังนี้

ตัวอย่างประโยคที่ใช้ทำนองเสียงรูปแบบขึ้น

1. Do you know this song? ↗

No, I don't. ↘

2. She's a nurse, isn't she? ↗

Yes, she is. or No, she isn't. ↘

3. It's hot today, isn't it? ↗

Yes, it is. or No, it isn't. ↘

4. Have you order our dessert? ↗

Yes, I have. ↘

5. Was she a nurse? ↗

No, she wasn't. ↘

ทำนองเสียงรูปแบบขึ้น บางครั้งใช้กับประโยคคำถามชนิด content question ได้ ถ้าเป็นคำถามที่ถามย้ำแสดงความสงสัยหรือไม่แน่ใจ

1. When did she come? ↗ (เธอมาเมื่อไรกันแน่)

2. Who's he? ↗ (เขาเป็นใครกันแน่)

3. Why didn't you go to the party? ↗ (ทำไมถึงไม่ไปล่ะ)

การใช้ทำนองเสียงรูปแบบขึ้น / ↗ / ในประโยคยาว และมีการแบ่งข้อความเป็นตอน ๆ ถ้าเป็นข้อความที่มีการแบ่งเป็นชนิด ๆ ก่อนถึงชนิดสุดท้าย จะต้องมีการขึ้นเสียงแบบขึ้น / ↗ เพื่อแสดงว่ายังไม่จบ ยังมีอีก และจะจบประโยคด้วยเสียงลง / ↘ / ใช้สัญลักษณ์ดังนี้

1. We enjoy swimming, hiking, and playing tennis. ↘

2. Please bring me the hammers, nails, and scissors. ↘

3. She's going to buy some bananas, papayas, and pine apple. ↘

4. Do you want water or soda? ↘

5. He went to England, France, Spain, and Sweden. ↘

6. The children want pens, pencils, paper, and glue

หรือการนับ

one, two, three, four, five

ในการนับที่เร็วขึ้น ไม่ต้องทำเสียงสูง แต่จะทำเสียงคงระดับไปจนจบจึงจะทำเสียงลง

one, → two, → three, → four, → five

ในทางตรงกันข้าม ถ้าเป็นการนับช้าๆ อย่างระมัดระวัง ก็ใช้ระดับเสียงลงทุกคำ

one, two, three, four, five

3. รูปแบบคงระดับเสียงกลาง (normal)

จะใช้ทำนองเสียงคงระดับเสียงในประโยคยาวที่มีข้อความเป็นตอนๆ ระหว่างตอนสั้นๆ จะใช้ระดับเสียงกลางๆ ปกติ และจบตอนด้วย / เมื่อจบประโยคจะจบด้วยเสียงระดับลง / ใช้สัญลักษณ์ดังนี้

1. I don't know, but I'm going to find out.

2. We can go to the theater, or we can go to a dance.

3. First, I cleaned my house, then I went out for lunch.

4. If it rains tomorrow the game is off.

5. May I leave now, or I should wait?

6. Call me later, if it not too late.

7. Will you visit us if you're in town?

เสียงระดับที่ใช้ → ท้ายคำ tomorrow ในข้อ 4 now ในข้อ 5 และ us ในข้อ 7 อาจวัดเสียงระดับสูงขึ้นเล็กน้อยได้เป็น

ทำนองเสียงระดับ ที่ทำเสียงสูงขึ้นเล็กน้อย / จะใช้ในการพูดหรือถามในประโยคที่มีการระบุชื่อคู่สนทนาด้วย ถ้าเป็นการพูดแบบกันเอง (colloquial) หรือในการเอ่ยคำขอร้อง please ท้ายประโยค

1. Good morning, Jim.

2. How are you, John?

3. Hello, Mrs. Smith.

4. How do you do, Mrs. Johnes?

5. Help me, please.

4. รูปแบบขึ้น-ลง (rising-falling)

ทำนองเสียงรูปแบบทำเสียงขึ้นระดับสูงก่อนแล้วค่อยลดลงในประโยคที่ผู้พูดแสดงความประทับใจในสิ่งที่ตนเองได้ยิน หรือเกิดความพึงพอใจก่อนแล้วยอมรับทันที เป็นการลดเสียงลงเพื่อยืนยันคำตอบ ใช้สัญลักษณ์ /

Well

Sure

Good

ตัวอย่าง

คำถาม Do you like my dress?

คำตอบ It's lovely.

5. รูปแบบลง-ขึ้น (falling-rising)

ทำนองเสียงรูปแบบนี้จะเป็นลักษณะการทำเสียงลงต่ำเหมือนการจบประโยค
แบบ / ˩ / แต่กลับตัวเสียงสูงขึ้นอีกเล็กน้อย แสดงว่าคำตอบนั้น หรือคำพูดนั้น ๆ ไม่แน่
อาจจะไม่จริงไม่ใช่ก็ได้ ใช้สัญลักษณ์ / ˩ ˨ /

Yes. Well. Sure. Good.

ความหมายที่เกิดจากการใช้ทำนองเสียง

Sure. ↓ แน่ใจจริง ๆ

Sure. ↘ ประทับใจมากก็เลยแนใจมาก ๆ

Sure. ↘ คิดว่าแน่ (แต่อาจไม่แน่ก็ได้)

แบบฝึกหัดทำนองเสียง

ฝึกพูดประโยคต่อไปนี้

1. คำถาม yes-no questions และคำตอบแบบ short answers สัญลักษณ์ที่ใช้คือ /2-3-3/ หรือ

_____ และคำตอบ _____

1.1 Can you see?

Yes, I can.

1.2 Does he play golf?

Yes, he does.

1.3 May I borrow it?

Yes, you may.

1.4 Will she help?

No, she won't.

1.5 Did he arrive?

Yes, he's here now.

2. คำถาม Content questions สัญลักษณ์ที่ใช้คือ /2-3-1/ หรือ _____

2.1 What color is his hair?

2.2 How old do you think he might be?

2.3 What do all children like to do?

2.4 How did the president speak?

2.5 Who took a taxi/home?

2.6 Why don't you smoke anymore?

2.7 How did Jim hurt himself?

2.8 What vegetable is often served with a meal?

2.9 Who laughed at Jim's mistake?

2.10 Which one do you like?

2.11 Who will help?

2.12 What about Jonathan?

3. ประโยคยาวที่มีข้อความมากกว่า 1 ตอน อาทิ ประโยคชนิด Compound หรือ Complex ต้องมีการหยุดเสียงคงระดับเพื่อพูดประโยคต่อไป
สัญลักษณ์ที่ใช้คือ 2-3-2 → 2-3-1 หรือ

3.1 She said she was alone but I'm not sure I believe her.

3.2 He's taken an aspirin but I don't know if it helped or not.

3.3 I told her the news and she fainted.

3.4 I opened the old suitcase and found a million dollars.

3.5 If I/were you, I would buy that/house.
(or)

ฝึกพูดทำนองเสียงรูปแบบต่าง ๆ

1. How/are you?
2. When's your/birthday?
3. I'm/fine, /thank you.
4. I don't like/french fries.
5. She has been married eight/times.
6. He can/sing, but he can't/dance.
7. The/truth is I don't like to/dance.
8. Don't/take it.
9. Where there's a /will there's a way.
10. We were/hungry, /thirsty, and/tired.
11. Are the boys/asleep?
12. Do you want to make a lot of mistakes/on a test ?

13. Do me a favor.
14. Did they come by plane?
15. Honesty is the best policy, isn't it? (ผู้พูดมั่นใจ)
16. What's your name?
17. John, we're waiting for you?
18. What a ball game!
19. His car needs a new tailpipe, new shocks and a new battery.
20. Just drop me at the office, please.

ฝึกพูดบทสนทนาสั้น ๆ ต่อไปนี้

1. A : Where's Joe?
 B : I don't know. I haven't seen him.
2. A : Is that your blue car over there?
 B : No. Mine's the one next to it. The white one.
3. A : May I come in?

B : Yes, please/do.

Take your coat/off and have a seat.

4. A : Are you going to Kim's/party?

B : No, I/can't. I have some work to do.

5. A : Mr. Paine, I want you to meet Mr. Waters.

B : I'm glad to know you, Mr. Waters.

6. Husband: Hi honey, What did you do today?

Wife : I went/shopping.

Husband : You went/shopping? Again?

Wife : Yes. The store had a big/sale.

Everything was half-price.